

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupený advokátem JUDr. Slavomírem Korečkem
sídlem Horní 202, 580 01 Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 19. 4. 2022,
č. j. KrÚ 31586/2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 26. 1. 2022, č. j. Hl 72606/2021/OKT, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 251/2016 Sb., o některých přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 31. 7. 2020 kolem 9. hodiny po slovní rozepři ohledně úklidu chytil svoji manželku P.

Š., nar. X, za zápěstí její pravé ruky, tahem za ruku ji odvedl asi 2m daleko do pracovny, kde ji odstrčil a došlo k jejímu pádu na zem, kdy uvedeným jednáním jí způsobil zranění spočívající v lehkém otoku pravého zápěstí (výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně), přičemž za tento přestupek proti občanskému soužití, mu ve výroku II. byla uložena povinnost zaplacení pokuty ve výši 4.000 Kč a ve výroku III. mu byla uložena povinnost zaplacení náhrady nákladů řízení ve výši 3.000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. Žalované rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, v řízení nedošlo k naplnění zásady materiální pravdy, podle názoru žalobce správní orgány „*nevyhodnotili zákonným způsobem provedené důkazy a dospěli tak k nesprávným skutkovým zjištěním a vadným právním závěrům*“. Žalobce namítl, že nebylo prokázáno, že by v důsledku protiprávního jednání spadla jeho manželka na zem a že by v důsledku jednání žalobce si přivodila zranění v podobě lehkého otoku zápěstí, v řízení nebylo s jistotou zjištěno, z jakého důvodu skutečně k tomu došlo. Vyjádření žalovaného v odůvodnění žalovaného rozhodnutí o tom, že jeho manželka volala hned policii a že není možné, aby si zranění pravého zápěstí způsobila jiným způsobem až po incidentu, připouští určitou míru nejistoty, rozhodnutí není přesvědčivé a je vnitřně rozporné. Žalobce sice nepopírá, že mezi ním a manželkou došlo k vzájemnému fyzickému kontaktu, ale nebylo prokázáno, že by žalobce táhl svou manželku dva metry a způsobil jí tím poškození zápěstí, závěry žalovaného jsou v rozporu s objektivně zjištěným skutkovým stavem a jsou spekulativní. Závěry žalovaného týkající se subjektivní stránky jsou rovněž spekulativní, z provedeného dokazování neplyne, že by si žalobce musel být vědom toho, že svým jednáním může své manželce způsobit otok zápěstí. V rozhodnutí zůstal nepovšimnutý i materiální znak přestupku v podobě společenské škodlivosti, na hádce ze dne 31. 7. 2020 měla svůj podíl i manželka žalobce. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13) „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí)*. Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto

zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“

6. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS

2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

9. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016 - 45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

10. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - mutatis mutandis - nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
12. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
13. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, spízní. III.ÚS 1889/20, *„úkollem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“*
14. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlédnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,

- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

15. Ze spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné okolnosti:

16. Správní orgán I. stupně dne 6. 8. 2021 obdržel oznámení o přestupku od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, územního odboru Chrudim, v němž bylo uvedeno, že spáchání zmíněného přestupku bylo důvodem k vykazání žalobce ze společného obydlí. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o daném přestupku, přičemž v řízení provedl dokazování, a to výsledkem žalobce a jeho manželky P. Š. a dále svědka L. K. Jak vyplývá z těchto podkladů rozhodnutí o přestupku, žalobce ve vztahu k popisu skutkového děje týkajícího se předmětného přestupku uvedl následující:

Ráno, když vstal, bylo opět nakáleno od kocoura, byla počůraná zeď. Požádal manželku, jestli by to mohla uklidit, neboť to páchlo, kdy odvětila, že to udělá, až si zacvičí. Požádal ji, zda by to mohla uklidit hned, načež odvětila, že v domě nic nedělá a mohl by to udělat on. Proti tomu se ohradil, vznikla slovní rozepře. Následně se vzájemně chytli za ruce, manželka jej přitom poškrábala. Držel manželku svojí pravou rukou za zápěstí, domnívá se, že její levé ruky, ona jeho opačně. Po vypjatém emočním hovoru z obou stran, manželku odstrčil. Odstrčení nevnímal jako nijak razantní, aby mělo způsobit manželce problémy. Spíše to vnímá tak, že manželka svůj pád trochu „přihrála“, což jej vyprovokovalo, řekl jí, ať není hysterická a hodil na ni tričko. Uvedl, že tohoto svého jednání lituje, ale to co následovalo, považuje za velmi zbytečné. Na dotaz, zda táhl manželku za zápěstí do pracovny, uvedl, že si myslí, že se nedá hovořit ani o metru, hovořili spolu mezi místnostmi, mezi jeho pracovnou a obývacím, manželka od něho spíše „odskočila“. Jak viděl její pohyb, řekl jí, že to přehání. Při tom, jak upadla, udělala manželka jakoby „klubíčko“ a hystericky křičela „nech mě“. Odvětil, že jí nic nedělá. Přišla mu absolutně neadekvátně hysterická. Poté seběhly ze schodů děti, řekl jim, ať jdou za maminkou. Všichni byli v pořádku, proto odešel ven.

17. Dalším podkladem pro rozhodnutí o přestupku byl znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství vypracovaný MUDr. P. B., který potvrdil nález lehkého otoku pravého zápěstí žalobkyně. Oba správní orgány vycházely z toho, že zmíněné zranění na pravé ruce manželky žalobce, které žalobce nepopřel ani v žalobě, bylo způsobeno v důsledku jednání žalobce, který svoji manželku uchopil za pravou ruku, pak jí za ni táhnul a poté ji odstrčil, až došlo k jejímu pádu, přičemž oba správní orgány vycházely z toho, že není „důležité“, která fáze zmíněného popsání skutkového děje, tj. buď uchopení nebo tažení nebo odstrčení manželky žalobce byly příčinou jejího zranění. Ostatně i tímto způsobem je uveden popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku (uchopení pravé ruky manželky žalobce, její táhnutí za ruku z obývacího pokoje do pracovny a její odstrčení s tím, že poté došlo k pádu manželky žalobce na zem).

18. Podle závěru obsaženém v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS) „v řízení o přestupku postupuje

správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“

19. V nyní posuzované věci správní orgány podle názoru krajského soudu dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.
20. Žalobce předně v žalobě tvrdí, že odůvodnění žalovaného rozhodnutí není dostatečně přesvědčivé, že v řízení nedošlo k naplnění zásady materiální pravdy a že zákonným způsobem nebyly vyhodnoceny provedené důkazy a správní orgány dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním a vadným právním závěrům. S touto námitkou se krajský soud neshoduje, když naopak z žalovaného rozhodnutí vyplývá opak, tedy že odůvodnění žalovaného rozhodnutí je dostatečně přesvědčivé, v řízení došlo k naplnění zásady materiální pravdy a správní orgány vyhodnotily zákonným způsobem veškeré provedené důkazy a dospěly ke správným skutkovým zjištěním a k bezvadným právním závěrům. O tom svědčí skutečnost, že žalobce i v žalobě zopakoval své tvrzení, které bylo již obsaženo v odvolání, tj. že nebylo prokázáno, že by v důsledku protiprávního jednání žalobce spadla jeho manželka na zem a že by v důsledku tohoto jednání si přivodila zranění v podobě lehkého otoku zápěstí. S touto námitkou se žalovaný vypořádal v žalovaném rozhodnutí, když konstatoval, že pád manželky žalobce na zem v důsledku jednání žalobce nebyl rozhodný pro posouzení protiprávnosti jednání žalobce, ale podstatné bylo jednání žalobce spočívající v uchopení, tažení a odstrčení jeho manželky, když *„při odstrčení P. Š. mohlo dojít ke znalcem uváděnému ohnutí zápěstí, proto je třeba skutkový děj chápat jako celek, kdy všechny jeho jednotlivé fáze (uchopení, tažení a odstrčení) jsou důležité, neboť není rozklíčovatelné, která z nich způsobila vzniklé zranění. Dle lékařského posudku to mohlo být jednotlivě každá z nich, ale i všechny tři jako celek, proto není smysluplné děj rozdělovat. I v případě, že by bylo možné jednoznačně určit, že zranění vzniklo tažením za ruku, bylo by následné odstrčení stejně hodnoceno jako protiprávní jednání narušující občanské soužití, a to ve formě jiného hrubého jednání. Této skutečnosti si je vědom i obviněný, který si uvědomuje, že jednal nesprávně. Podoba pádu P. Š. na zem tedy otázka, jak byl pád prudký a nebezpečný, zda ho přebrála, již není pro posouzení skutkového děje natolik podstatná, nepochybné je to, že ji obviněný strčil a ona proto spadla na zem“* (srov. strana 8 žalovaného rozhodnutí). Žalobce ani v žalobě nepopřel, že manželku strčil a že ji držel za ruku, jen „litoval“ tohoto jednání a pouze polemizoval ohledně intenzity odstrčení, což však nemůže mít za následek vyloučení odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek, neboť i podle znaleckého posudku mohlo ke zranění manželky žalobce v důsledku tohoto jednání žalobce dojít. Námitky žalobce zpochybňující i příčinu samotného zranění pravého zápěstí jeho manželky, jeho námitky týkající se skutečnosti, za kterou ruku manželku uchopil, uvedl rovněž žalobce i v odvolání, přičemž s těmito námitkami se vypořádal žalovaný následovně:

„Vzhledem k tomu, že P. Š. volala ihned policii, což potvrzuje i obviněný, a věc s policií ihned řešila, a poté šla na vyšetření k lékaři, není pravděpodobné resp. možné, aby si zranění pravého zápěstí způsobila jiným způsobem až po incidentu. Rozpor ve výpovědích je spatřován v tom, že obviněný uvádí, že uchopil svědkyni za levou ruku, ona ho uchopila také, svědkyně uvádí, že ji obviněný uchopil za pravou ruku a ona se ho nedotkla. Obviněný v rámci trestního řízení několikrát podával vysvětlení, přičemž vždy uvedl, že uchopil manželku za ruce, nespecifikoval,

za kterou ruku to mělo být. Teprve při ústním jednání uváděl levou ruku, která se jeví jako pravděpodobnější, pokud stáli proti sobě a obviněný je pravák. Svědkyně uvádí od počátku, že ji obviněný uchopil za pravou ruku, zranění vzniklo na pravém zápěstí, obviněný uvádí, že oba gestikulovali, přičemž výrazněji měla gestikulovat manželka, která se takto vyjadřuje, pak je logické, že ji mohl při stožení proti sobě čelem chytit právě za pravou ruku. Krajský úřad má za prokázané, že obviněný chytil manželku za pravou ruku. Dále svědkyně uvádí, že ji obviněný táhl asi 2 metry z obývacího do pracovny, obviněný uvádí, že se nedá hovořit ani o metru, měli být mezi místnostmi. Obviněný tedy nepopírá, že určitý úsek přece jen manželku posunul, byť dodává, že manželka od něho spíše odskočila. Vzhledem k tomu, že P. Š. vznikl na ruce, za kterou ji obviněný držel, otok, je nepochybné, že ji obviněný pouze nedržel, ale musel ji kus táhnout, nebo ji musel držet velmi silně po delší dobu. To koneckonců dovozuje i soudní znalec, který uvádí, že lze doložit působení tupého násilí na pravé zápěstí např. stížením a ohnutím či tahem za ruku, případně dopadem na ruku. Ohnutí zápěstí ani pád na něj neuvádí žádný z aktérů, naopak svědkyně uvádí, že ji obviněný táhl, obviněný to také přiznává. Krajský úřad tedy má za prokázané i to, obviněný odvedl svoji manželku tahem za ruku do pracovny. Je i logické, že se tomu tak stalo, neboť konflikt začal v obývacím pokoji, kde byl obviněný v křesle a jeho manželka cvičila na podložce, nikoliv mezi dveřmi.“

21. Uvedené závěry žalovaného svědčí o dostatečné přesvědčivosti odůvodnění žalovaného rozhodnutí, odpovídají i provedenému dokazování a krajský soud je považuje za logické a dostatečně přesvědčivé. Ostatně sám žalobce ani v žalobě „nepopírá, že mezi manželi došlo ke vzájemnému fyzickému kontaktu“, uvádí pouze spekulativní úvahy o tom, zda zmíněné zranění jeho manželky bylo způsobené jeho jednáním. Žalobce však nepopřel, že manželku uchopil za ruku a že ji táhnul za tuto ruku a že poté ji odstrčil tak, že ona upadla na zem, přičemž jestliže i znalec připustil, že k tomuto zranění mohlo tímto způsobem dojít, nemá ani soud důvody pochybovat nad závěry obou správních orgánů, a je to naopak žalobce, kdo uvádí své pouze spekulativní úvahy, když se snaží zprostit své odpovědnosti za zmíněný přestupek. O tom svědčí i jeho poznámka o tom, že je třeba hodnotit i míru „spoluzavinění“ jeho manželky, tedy že se na hádce ze dne 31. 7. 2020 měla i manželka žalobce svůj podíl, tedy žalobce v podstatě nepřímou naznačuje, že manželka žalobce si toto zranění způsobila v důsledku svého jednání, zapomíná však zcela, že rozhodnutí o přestupku není založeno na tom, že odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek je důsledkem zmíněné hádky, ale že je důsledkem jednání výše popsaného, tj. že žalobce tuto hádku řešil fyzicky, uchopením své manželky za její ruku, jejím táhnutím a odstrčením, přičemž došlo k jejímu zranění. Skutečnost, že hádka byla příčinou tohoto jednání, ještě automaticky neznamená, že by se žalobce mohl zprostit své odpovědnosti za zmíněný přestupek, byl to žalobce, kdo způsobil své manželce zmíněné zranění v důsledku jednání a nebylo tomu naopak. To, jestli následný pád manželky žalobkyně už byl či nebyl „nahrany“, jak se žalobce domníval, nebylo pro věc podstatné, neboť ke zmíněnému zranění mohlo dojít již výše zmíněným jednáním žalobce před pádem jeho manželky na zem. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že se žalovaný nezabýval otázkou společenské škodlivosti zmíněného jednání žalobce, tím se žalovaný zabýval na straně 9 druhý odstavec, kdy dospěl k závěru, že „jednáním obviněného došlo k porušení zájmu chráněného zákonem na pokojném občanském soužití a zdraví lidí, společenská škodlivost již je dána samotným faktem, že obviněný ublížil druhé osobě na zdraví, navíc se nejedná o tak závažné zranění, jak se zdálo v úvodu řízení, respektive způsobení závažnějšího zranění nebylo obviněnému prokázano.“ Rovněž správní orgán I. stupně posoudil formu zavinění, přičemž

se jednalo o úmysl nepřímý, kdy „obviněný věděl, že svým jednáním a to pevným uchopením a tažením za zápěstí může způsobit zranění – tedy porušení či obrožení chráněného zájmu pro případ, že se tak stane, byl s tímto srozuměn, přesto své jednání neovládl a svoji manželku stiskem ruky uchopil za pravé zápěstí a několik metrů za současného držení zápěstí táhl do vedlejší místnosti.“ Materiálním znakem se zabýval správní orgán I. stupně, a to na straně 18 (poslední odstavec) a na straně 19. S jeho závěry stejně tak jako se závěry žalovaného se krajský soud plně ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí, která krajský soud považuje za zákonná, plně soudně přezkoumatelná v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 8. listopadu 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce